

Les assignatures de religió

Dv, 27/02/2015 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

La publicació en el BOE de la resolució de la Direcció General d'Evaluació i Cooperació Territorial (Govern de l'Estat) on es regula el currículum de l'ensenyament de la Religió Catòlica de l'Educació Primària i de l'Educació Secundària Obligatòria ha generat un gran enrenou mediàtic i d'algunes entitats civils. Molt de soroll, molta sorna i burleta, però poques anàlisis de fons i molts errors d'apreciació. Tot és molt epidèrmic i visceral. Si m'ho permeten, molt anticlerical. És un anticlericalisme antic que dona la impressió que sempre té algun compte pendent amb l'Església catòlica. Tot aquest enrenou contrasta amb el silenci que les mateixes veus dispensaren a una resolució similar del 26 de novembre de 2014 en relació al currículum de la religió Islàmica. Muts i a la gàbia. Ningú aixecà la veu d'una resolució que, en forma i fons, és similar a la referent a la resolució que afecta a l'ensenyament de la religió catòlica en el marc educatiu.

El debat hauria de ser més seriós del que ha estat fins ara. Una primera qüestió a resoldre de forma entenedora i equilibrada és com els pares exerceixen el seu dret de garantir l'educació dels seus fills en el marc de l'escola pública. Cal resoldre aquest tema, de manera especial per les famílies amb creences religioses. El fet que l'escola es situï dins de l'aconfessionalitat pròpia de les institucions públiques no pressuposa marginar les conviccions religioses dels pares i la seva projecció en l'educació dels fills. Personalment, no trobo desencertat que el sistema educatiu públic ofereixi la possibilitat de l'educació religiosa voluntària, i contempli una assignatura avaluable de cultura i història de les religions dins del currículum. El desconeixement sobre els aspectes bàsics de les religions dificulta a moltes persones comprendre el sentit de moltes aspectes del patrimoni cultural del nostre país o saber relacionar-se adequadament amb ciutadans adherits a diferents religions. Avançant més en aquesta direcció, el problema real està en el tractament avaluable i computable que la llei Wert dona ara a les religions dins dels currículum educatiu en general.

Un altre aspecte del debat és la pròpia naturalesa del currículum de les assignatures de religió. Vagi per endavant que totes les confessions amb acords amb l'Estat tenen reservat el dret de confeccionar aquest currículum. No podria ser d'una altra manera. Pretendre el contrari seria equivocar-se. Però sí que és interessant reflexionar sobre l'enfoc que es volen donar als continguts d'aprenentatge d'aquest currículum. Sobre aquesta qüestió hi ha diferents posicionaments i opinions. Existeixen veus competents que consideren que les assignatures de religió haurien de ser més educatives que transmissora de doctrina. De tal manera que l'assignatura de religió no fos pròpiament una catequesi sinó una aprenentatge d'una religió en concret. Sóc conscient de que és un tema amb límits imprecisos, però resultaria més clarificador situar les catequesis religioses en els marcs de les espais religiosos, i amb les seves metodologies, i deixar l'educació en una religió concreta en l'àmbit escolar.

Situats en aquest punt, i per acabar la reflexió, trobo a faltar en totes les opinions atropellades d'aquests dies l'anàlisi pedagògica, ja que estem dins del sistema educatiu, sobre la idoneïtat educativa dels continguts d'aprenentatge proposats, tant en la proposta de la religió catòlica com en l'Islam, i la consistència dels criteris d'avaluació dels aprenentatges i els estàndards d'aprenentatge evaluables.

Em dóna la impressió després de llegir-me les dues resolucions que les autoritats educatives, com a garants últimes del sistema, i els responsables de les religions, tenen per endavant un considerable camí a recórrer per aconseguir fer de l'ensenyament de les religions un aprenentatge que, a més d'un interès religiós, tingui un valor social.